

- 3) Artykuł 3 ust. 1 akapit pierwszy i art. 13 ust. 1 akapit pierwszy dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/28/WE z dnia 23 kwietnia 2009 r. w sprawie promowania stosowania energii ze źródeł odnawialnych zmieniającej i w następstwie uchylającej dyrektywy 2001/77/WE oraz 2003/30/WE w wersji zmienionej dyrektywą Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2015/1513 z dnia 9 września 2015 r. należy interpretować w ten sposób, że nie sprzeciwiają się one uregulowaniu, które wprowadza wymóg zachowania minimalnej odległości usytuowania elektrowni wiatrowych od budynków mieszkalnych, jeśli to uregulowanie jest niezbędne i proporcjonalne w świetle wiążącego dane państwo członkowskie obowiązkowego krajowego celu ogólnego, czego sprawdzenie należy do sądu odsyłającego.

(¹) Dz.U. C 134 z 16.4.2018.

Wyrok Trybunału (pierwsza izba) z dnia 28 maja 2020 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Bundesverwaltungsgericht -Niemcy) – IL i in. / Land Nordrhein-Westfalen

(Sprawa C-535/18) (¹)

[Odesłanie prejudycjalne – Środowisko – Konwencja z Aarhus – Dyrektywa 2011/92/UE – Ocena skutków wywieranych przez niektóre przedsięwzięcia na środowisko naturalne – Udział społeczeństwa w podejmowaniu decyzji – Nieprawidłowości w procedurze udzielenia zezwolenia na przedsięwzięcie – Dostęp do wymiaru sprawiedliwości – Ograniczenia przewidziane w prawie krajowym – Dyrektywa 2000/60/WE – Polityka wodna Unii Europejskiej – Pogorszenie się stanu jednolitej części wód podziemnych – Metody oceny – Prawo jednostek do podejmowania środków mających na celu zapobieganie zanieczyszczeniu – Legitymacja czynna do występowania przed sądami krajowymi]

(2020/C 255/03)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Bundesverwaltungsgericht

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: IL, JK, KJ, LI, NG, MH, OF, PE, spadkobiercy QD w osobach RC i SB, TA, UZ, VY, WX

Strona pozwana: Land Nordrhein-Westfalen

Sentencja

- 1) Artykuł 11 ust. 1 lit. b) dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2011/92/UE z dnia 13 grudnia 2011 r. w sprawie oceny skutków wywieranych przez niektóre przedsięwzięcia publiczne i prywatne na środowisko należy interpretować w ten sposób, że pozwala on, by państwa członkowskie przewidziały, że jeżeli uchybienie proceduralne, które obciąża decyzję o zezwoleniu na przedsięwzięcie, nie może zmienić jej treści, żądanie uchylenia tej decyzji jest dopuszczalne jedynie wówczas, gdy rozpatrywana nieprawidłowość pozbawiła skarżącego przysługującego mu prawa do udziału w procesie decyzyjnym w sprawach dotyczących środowiska, zagwarantowanego w art. 6 tej dyrektywy.
- 2) Artykuł 4 dyrektywy 2000/60/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 23 października 2000 r. ustanawiającej ramy wspólnotowego działania w dziedzinie polityki wodnej należy interpretować w ten sposób, że sprzeciwia się temu, by przeprowadzana przez właściwy organ kontrola przestrzegania przewidzianych w nim obowiązków, wśród których znajduje się zapobieganie pogorszeniu się stanu jednolitej części wód, zarówno powierzchniowych, jak i podziemnych, których dotyczy przedsięwzięcie, mogła mieć miejsce dopiero po udzieleniu zezwolenia na nie.

Artykuł 6 dyrektywy 2011/92 należy interpretować w ten sposób, że informacje udostępnione społeczeństwu w toku procedury udzielenia zezwolenia na przedsięwzięcie powinny zawierać dane niezbędne do oceny jego oddziaływania na wody w świetle kryteriów i obowiązków przewidzianych w szczególności w art. 4 ust. 1 dyrektywy 2000/60.

- 3) Artykuł 4 ust. 1 lit. b) ppkt (i) dyrektywy 2000/60 należy interpretować w ten sposób, że za pogorszenie stanu chemicznego jednolitej części wód podziemnych w wyniku przedsięwzięcia należy uznać, po pierwsze, przekroczenie co najmniej jednej z norm jakości lub jednej wartości progowej w rozumieniu art. 3 ust. 1 dyrektywy 2006/118/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 12 grudnia 2006 r. w sprawie ochrony wód podziemnych przed zanieczyszczeniem i pogorszeniem ich stanu, a po drugie, przewidywalne zwiększenie stężenia zanieczyszczenia, w sytuacji gdy ustalony dla niego próg jest już przekroczony. Wartości zmierzone w każdym miejscu monitorowania należy uwzględnić indywidualnie.
- 4) Artykuł 1 akapit pierwszy lit. b) i art. 1 akapit drugi tiret pierwsze oraz art. 4 ust. 1 lit. b) dyrektywy 2000/60 w związku z art. 19 TUE i art. 288 TFUE należy interpretować w ten sposób, że członkowie społeczności, której dotyczy przedsięwzięcie, powinni mieć możliwość podniesienia przed właściwymi sądami krajowymi zarzutu naruszenia obowiązku zapobiegania pogarszaniu stanu jednolitej części wód i poprawienia jej stanu, jeżeli to naruszenie dotyczy ich bezpośrednio.

(¹) Dz.U. C 427 z 26.11.2018.

Wyrok Trybunału (piąta izba) z dnia 28 maja 2020 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Verwaltungsgericht Stuttgart – Niemcy) – Interseroh Dienstleistungs GmbH / SAA Sonderabfallagentur Baden-Württemberg GmbH

(Sprawa C-654/18) (¹)

[Odesłanie prejudycjalne – Środowisko naturalne – Przemieszczanie odpadów – Rozporządzenie (WE) nr 1013/2006 – Procedura uprzedniego pisemnego zgłoszenia i zgody – Ogólne obowiązki w zakresie informowania – Załącznik IIIA – Mieszanina papieru, tektury i wyrobów papierniczych – Kod B3020 załącznika IX do konwencji bazylejskiej – Zanieczyszczenia – Zanieczyszczenie mieszaniny innymi materiałami – Unieszkodliwianie w sposób racjonalny ekologicznie]

(2020/C 255/04)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Verwaltungsgericht Stuttgart

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Interseroh Dienstleistungs GmbH

Strona pozwana: SAA Sonderabfallagentur Baden-Württemberg GmbH

Sentencja

1. Artykuł 3 ust. 2 lit. a) rozporządzenia (WE) nr 1013/2006 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 14 czerwca 2006 r. w sprawie przemieszczania odpadów, zmienionego rozporządzeniem Komisji (UE) 2015/2002 z dnia 10 listopada 2015 r., należy interpretować w ten sposób, że nie ma on zastosowania do mieszaniny odpadów papieru, tektury i wyrobów papierniczych, w wypadku której każdy rodzaj wchodzących w jej skład odpadów podlega któremuś z trzech pierwszych tiret kodu B3020 załącznika IX do konwencji o kontroli transgranicznego przemieszczania i usuwania odpadów niebezpiecznych, podpisanej w Bazylei w dniu 22 marca 1989 r., zatwierdzonej w imieniu Wspólnoty Europejskiej decyzją Rady 93/98/EWG z dnia 1 lutego 1993 r., zamieszczonego również w części 1 wykazu B załącznika V do tego rozporządzenia, i która zawiera do 10 % zanieczyszczeń.